

**Álommunka – munkahely
pályázat**

Az utad megtalál

„Az életben épp az az érdekes, hogy egy-egy álmot valóra lehet váltani.”

Paulo Coelho

Kedves Olvasó! A nevem Sziló. 17 éves vagyok. Egy csodálatos családba születtem, ahol a szüleim már nagyon várták az érkezésemet. Nyolc testvéremmel együtt szeretetben, békességben nevelkedünk, a szüleink igyekeznek óvni minket, és megadni nekünk mindent, amire szükségünk lehet. Egy szép házban élünk, ahol legidősebb testvérként van egy saját szobám, amit úgy rendezhettem be, ahogy én akartam. Van benne egy kényelmes ágy, egy íróasztal, ahol a házi feladatokat írom, a falon pedig Tupac, Travis Scott és Pop Smoke képek vannak. Van két hatalmas hangfalam, amiből pop, rap vagy latin zene szól. Jó hangosan. A szüleinket nagyon szeretjük, én és a testvéreim igyekszünk mindig szót fogadni nekik. Sokat segítünk otthon, ha pedig mi kérünk valamit tőlük, azt igyekeznek teljesíteni. A testvéreimmel nagyon összetartóak vagyunk, sokat lóguk együtt, segítünk egymásnak, ha kell, megvédjük egymást, bármikor számíthatunk egymásra. Otthon megértés, törődés, szeretet van. Szerintem ilyen egy igazi OTTHON, ilyen egy igazi CSALÁD. Ez a szép történet akár az enyém is lehetne...

De nem az... Engem a kórházból a nagymamám vitt haza, mert anyukám még csak 15 éves volt, mikor születtem, így ő és apukám nem tudott rólam gondoskodni. Édesapám nem akart a nevére venni, ezért az édesanyám vezetéknevét kaptam. Sorra születtek a testvéreim, akik két fiú kivételével, a szüleimmel élnek. Most éppen csak anyámmal, mert apám börtönben van. Én a nagyszüleimnél nevelkedtem az unokabátyámmal együtt, elég rossz körülmények között. A ház, ahol laktunk kicsi volt, és olyan rossz állapotú, hogy egy idő után lakhatatlanná is nyilvánították. A nagyapámat nagyon szerettem, a nagymamám viszont csúnyán bánt velünk. Sokszor elitta a pénzünket és egyáltalán nem törődött velünk. A nagyapám halálát hatévesen végignézttem. Még ma sem tudok beszélni erről. Ezután már nagyon utáltam ott lakni. A szüleim 7 éves koromban egy rövid időre: „beugrottak” az életembe. Felmerült, hogy hozzájuk kerülök, de ebből végül nem lett semmi. Már nem emlékszem miért. Hét éves voltam, mikor a nagymamám végül gyermekotthonba adott minket, mert nem bírta velünk. Borzasztó rosszak voltunk. Verekedtünk, loptunk, csavarogtunk, nem jártunk iskolába, nem fogadtunk szót. Erre egyébként én is így emlékszem. Szerintem ez azért volt, mert igazából senkit nem érdekelt mi

van velünk, mint csinálunk... és mert nálunk otthon nem volt sem megértés, sem törődés, sem szeretet.

Az intézményben sokkal jobban éreztem magam. Valahogy otthonosabb volt. 12 éves koromban kaptam az első herbált. Egy gyerek hozta be az otthonba. Később jött a fű, és a többi. Miért? Mert jól éreztem magam tőle. Lezsibbadtam, ami nagyon jó volt... mert úgy könnyebb nem gondolni semmire, de főleg a múltra. A „családra”. A családra, ami nekem csak egy nagy csalódás.

Tényleg 17 éves vagyok. Most egy speciális gyermekotthonban élek, ahova a szerhasználat miatt kerültem. Egyszer nagyon begyógyszereztem magam, és a kórházból már rögtön ide hoztak. Ha nagyon elegendem van a bezártságból, és szeretnék kikapcsolódni, előfordul, hogy elszökök, de általában szeretek itt lenni. Egy ötágyas szobában vagyok és van egy nagy hangfalam. Amiből pop, rap, vagy latin zene szól. Nem olyan hangosan, ahogy én szeretném, de azért jól szól... Szeretek a többiekkel együtt lenni, de jól elvagyok egyedül is. Szeretek filmet nézni, nagyon szeretek zenét hallgatni, és focizni. Érdekel a sütés, főzés, sokszor sütök palacsintát a többieknek, mondhatjuk, hogy ez itt az én feladatom. A gyerekekkel jól kijövök, ha van olyan, aki nem szimpatikus, azt elkerülöm. Nem keresem a balhét. Vannak nevelőink, gyerekelügyelőink, akikkel szeretek beszélgetni, nevetni, hülyéskedni, mert úgy érzem, ők megértenek, elfogadnak engem. Vannak, akik kevésbé állnak közel hozzám. De velük is megtalálom a közös hangot.

Az általános iskola nehezen ment. Vagy inkább én mentem oda nehezen. Senkinek nem volt fontos, hogy tanuljak, így nekem sem. Utána próbálkoztam a hegyesztő, majd a szobafestő szakmák megtanulásával, de úgy éreztem egyik sem az én világom. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem ezért rúgtak ki, hanem mert rosszul viselkedtem. Sok volt a konfliktus, nem éreztem ott jól magam, nem találtam a helyem. De legalább megtudtam, mivel nem szeretnék foglalkozni.

Amire igazán vágyok, hogy gyerekelügyelő legyek. Nekem ez az álommunka. Ezért célom, hogy elvégezzem a gyermek- és ifjúsági felügyelő képzést. Tizennyolc éves koromig itt leszek az otthonban, aztán utógondozóba szeretnék menni és iskolába járni. Aki itt van, mindenki várja a napot, amikor innen kiengedik. Nincs több házirend, nincs több kimenő, nincs zárt ajtó, szabad vagyok... A szabadságra én is vágyom, de másokkal ellentétben, én szeretnék tanulni, és utána visszajönni ide dolgozni. Nem egy gyermekotthonban szeretnék dolgozni valahol, hanem ebben a gyermekotthonban, ahol most élek. Olyan gyerekekkel szeretnék foglalkozni, mint, akik most itt vannak velem.

Az én leendő munkahelyemen három csoportban élnek a fiúk. Egy 8 fős, és két 6 fős csoportban. Minden csoportnak vannak hálósobái és egy nappali szoba, konyha, fürdőszoba, nevelői szoba. Sok az ablak, ezért jó világos van. A csoportokban két nevelő, egy gyermekvédelmi asszisztens és gyermekfelügyelők foglalkoznak a gyerekekkel. Mikor gyermekfelügyelő leszek, az lesz a dolgom, hogy vigyázzak a gyerekekre. Velük legyek, takarítsak, főzzek, mossak és őket is megtanítsam ezekre. Jobban járok, ha ráveszem őket a házimunkára, mert különben nekem kell mindent megcsinálni majd. A nevelők vezetik a csoportokat, az ő munkájukat segítem majd azzal, hogy részt veszek programokban, játszok velük, elkísérem őket, ahova kell. Ezen kívül segítek az iskolai feladatokban és a tanulásban. Ha éjszakás leszek, este időben küldöm őket aludni. Iskolaidőben nem filmezhetnek hajnalig, mert reggel nem bírnak felkelni. Én sokszor filmeztem, meg x-boxoztam hajnalig, és nem bírtam felkelni. Sok hiányzásom gyűlt össze emiatt. Nem lett jó vége. Lesznek papírmunkák, ezeket nem fogom szeretni, de sajnos meg kell csinálni, mert ez is a munkához tartozik, és sokszor fogja ellenőrizni a gyermekotthon vezetője meg mindenféle más ellenőrzéseken is megnézik.

Szeretnék jó gyermekfelügyelő lenni. Szerintem egy jó gyermekfelügyelőnek szigorúnak de megértőnek kell lennie. Minden gyereket el kell fogadnia, akármilyen az a gyerek. Azonnal megérezzük, ha valaki legbelül nem fogad el minket. Az ilyenek hamar el is mennek innen. Jó, ha tud velünk beszélgetni és az is jó, ha tud velünk hülyéskedni. Mindannyiunk mögött van egy nyomasztó történet, amit csak mi ismerünk, mert mi éltük át. Sok rossz dolog történt velünk, amivel sokszor nem tudjuk, mit kellene kezdeni. A kilátástalanságot, a magányt, a rossz érzéseket meg akarjuk szüntetni, ahogy tudjuk... Alkohollal, droggal, szökéssel, verekedéssel, balhézással, dühöngéssel. Nagyon sokfélék vagyunk, sok problémával. Nem viselkedünk jól, csinálunk olyat, amit nem kéne, ezért nem lehet könnyű velünk. Én sokat beszélgetnék a gyerekekkel, főleg azokkal, akik magukba fordulnak, magányosak. Nem hagynám, hogy hülyeséget csináljanak. Volt, hogy megverték engem az intézetben a többiek, volt, hogy én vertem meg másokat. Ha gyermekfelügyelő leszek, nem engedhetem meg, hogy bántsák egymást. Az lesz a dolgom, hogy szétválasszam a veszekedőket, nehogy baja essen valakinek. Most van olyan, akit nem annyira szeretek, de akkor minden gyerekkel egyformán kell majd bánnom.

A nevelőim és a többi dolgozó szerint kedves, nyitott, elfogadó, segítőkész és érdeklődő fiú vagyok, igazi közösségi ember, ezért jól tudnék gyerekekkel foglalkozni. Hamar megtalálom a közös hangot az új gyerekekkel és a felnőttekkel is. Én is úgy érzem, hogy ezt a munkát jól tudnám csinálni. Én is keresztül mentem hasonló dolgokon, mint itt a legtöbben. Ha

én gyermekfelügyelő leszek, meghallgatom a gyerekek történeteit és azzal segítek, hogy elmondom nekik, velem hogy volt. Mit csináltam rosszul és mi az, amit nem csinálnék másképp. Elmondom majd nekik, hogy a drog nem old meg semmit. Csak pár órára felejtess el mindent, de másnap újra ott lesz veled minden baj. A drog tönkretesz mindent. A testedet, a lelkedet, az egész életedet. A saját jó és rossz példáimmal fogok segíteni nekik.

Egyik régi kedvenc zenémből van egy sor, amit magamra varrattam. „No sad, no bad”. Szó szerint olyasmi, hogy „nem szomorú, nem rossz”. Nekem ez azt jelenti, bármit hoz az élet, tovább kell menni. Mosolyogni kell, örülni annak, ami van, és abból kihozni a legjobbat. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell szembenézni a problémákkal... de meg kell próbálni megoldani, és továbblépni. Én ebben hiszek, és ezt szeretném majd megtanítani a gyerekeknek.

A vérszerinti családomból egyetlen ember áll közel hozzám. Az unokatesóm, akivel kicsi koromban együtt nevelkedtem. Senki más. De szerencsére vannak itt körülöttem olyan felnőttek, akik segítenek nekem... Például azzal, hogy megbíznak bennem, megdicsérnek, ha segítek, vagy ha jól viselkedek, vagy ha valamit jól csinálok. Azt is elmondják, ha nem viselkedek jól, habár legtöbbször ezt magamtól is tudom. De ebből is tanulok. Haragszanak és elveszik a kimenőmet, ha megszökök, de aggódnak értem, és örülnek nekem, mikor visszajövök. Támogatnak, irányt mutatnak nekem. Én itt kapom meg, amit más otthon: megértést, törődést, szeretetet.

Tudom, az nem elég, hogy itt élek. Ahhoz, hogy itt dolgozhassak, rengeteget kell még tanulnom. Az iskola elég drága, de Békéscsabán rendszeresen indulnak ingyenes képzések regisztrált álláskeresőknek. Egy ilyen képzésre szeretnék majd beiratkozni. Ezután minden hétköznap be kell járnom az iskolába. Ott rendesen kell viselkednem, tanulnom kell folyamatosan, és le kell vizsgáznom. Azt is tudom, hogy nem lesz könnyű. De ahhoz, hogy elérjem a célom, hogy itt dolgozhassak, ezeket meg kell tennem. Másnak is sikerült, nekem mért ne sikerülne!

Szerettem volna befejezésül a kedvenc Tupac, vagy Travis Scott zenéimből egy idézetet, de hosszú keresgélés után a segítóm azt mondta, ennyi csúnya szót ide nem írhatunk le. Ezért közösen kerestünk egy másikat. Azért választottam ezt, mert szerintem rólam szól...

„Nem tudod, melyik a te utad, de van segítség. Nézed a térképet, figyeled a táblákat, hogy megtaláld. Mert ezt az utat neked kell megtalálnod. Ám van, hogy nem te találod meg az utat. Hanem az út talál meg téged. Az út, ami a tiéd, amely céloddhoz vezet. Nem neked kell keresgélned, nem neked kell kutatnod utána. Nem neked kell elképzelned, hogy milyen lehet. Mert az út, a te utad megtalál. Mert az út, a te utad ismer téged. És egy napon ott fog állni

előtted. Lehet, hogy nem ismered fel azonnal. De van segítség. Hogy észrevedd, hogy felismerd őt. Van segítség. A szíved, a lelked. Lehet, hogy első pillantásra ez az út más, mint amit magadban elképzeltél, ám a szíved, a lelked érzi, tudja, hogy ő az. Hogy megtaláltad. Hogy ez az út vezet céloddhoz. Hogy ez az út az Életed, a Célodd. És akkor... akkor lépj rá.”